

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἔτος Α'.

ἈΘΗΝΗΣ, 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1879

| Ἀριθ. 12

Ἐνα κοριτσάκι καὶ δύο κουνέλια.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ λαμβάνωσι «τὴν Διάπλασιν» καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος εἰς τὰς ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι τοῦ παρόντος φυλλαδίου γνωστοποιήσεις.

ΑΝΘΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΣ.

Ἐὶς δὲν ποτὲ ἐν ἄνθος ἀπὸ χρόνους φορτωμένῃν
Κ' ἔπεε ταῦτα με πικρίαν καὶ φωνὴν πολὺ θλιμμένην
— Δένδρο ἄσχημο αὐτὸ
Χρόνους ἔχει ἑκατό!

Καλοκαίρι καὶ χειμῶνα πάντα εἶν' πρασινομένον,
Πλὴν ἐγὼ μ' ἄρατον χροῖμα καὶ με χάριν γολισμένο
Μία ἡμέρα τῆ ζωῆ
Χαίρω μόνον εἰς τὴν γῆ. —

Ἡ δρὺς ἤκουσε τὸ ἄνθος καὶ ἀπάντησεν τοῦ δίνει
— Ἐ! μικρὸ μου, εἰς τὸν κόσμον, ἀν ὠρατὸν πραγ-
Εἶν' ὠρατὸν καὶ λαμπρὸν [μὲ γίνῃ,
Ἄλλὰ ζῆ ἐπὶ μικρὸν.

Γ. Δ. Θ.

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΚΑΙ ΔΥΟ ΚΟΥΝΕΛΙΑ

Μία φορὰ κ' ἔσαν καιρὸ ἐξοῦσαν στὸν κόσμο πολλοὶ φιλόσοφοι ἄνθρωποι δηλαδὴ ποῦ δὲν ἐφρόντιζαν πολὺ πολὺ, πῶς πρέπει νὰ χαιρετοῦν, (ἀν πρέπει νὰ δίνουν ὄλο τὸ χέρι ἢ μόνον τὰ δύο δάκτυλα), ἀν τὰ πηροῦνικα μετὰ τὰ ὁποῖα τρώγουν εἶναι χροσὰ ἢ σιδερένικα, ἄνθρωποι ποῦ δὲν φοροῦσαν στὰ καλά καθοόμενα γυαλιὰ στὰ μάτια, μαῦρο πέθος στὸ κεφάλι καὶ δερμα σκύλλου στὰ χέρια, ἄνθρωποι ποῦ δὲν συλλογίζοντο νόχτα-ἡμέρα πῶς ν' ἀφήσουν πολλὰ χρήματα ἀφοῦ πεθάνουν διὰ νὰ διασκεδάσουν οἱ κληρονόμοι τους πρὶν τοὺς κάμουν τὰ σαράντα ἄλλα ἄνθρωποι ποῦ προσπαθοῦσαν εἰς ὅλην τους τὴν ζωὴ νὰ μάθουν πρῶτα πρῶτα τί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ ὕστερα τί εἶναι τὰ πράγματα ποῦ βλέπουν γύρω τους, καὶ τὸ δυσκολώτερο ποιῶν τὰ ἔκαμε ὅλα αὐτὰ, κ.τ.λ.

Ἄλλα οὐτ' ἐγὼ μ' ἔχω νὰ σὰς πῶ οὔτε σεῖς, παιδιὰ μου, μ' ἔχετε νὰ καταλάβετε τί ιδέαις εἶχαν ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς εὐλογημένους, οὔτε διατί τῶρα δὲν εἶναι

πολλοὶ ἀπ' αὐτοῦς. Τοῦτο μόνον σήμερα θὰ ποῦμε ὅτι μερικοὶ ἀπ' αὐτοῦς (τοὺς φιλοσόφους) προσπαθοῦσαν σῶναι καὶ καλά νὰ πείσουν τοὺς ἄνθρώπους ὅτι ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ἀλλοιότιχα παρὰ ὅπως τὰ βλέπει κανεὶς, ὅτι τὰ μάτια ἀπατοῦν τοὺς ἄνθρώπους καὶ διὰ κάθε πρᾶγμα δὲν ἔλεγον «εἶναι» ἀλλὰ «μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι».

Ὁ κόσμος τοὺς περιγελοῦσε καὶ τοὺς περιγελαίε ἀκόμη ἴσα με σήμερα.

Ἄλλα νὰ σὰς πῶ τὴν καθάρᾳ μου γνώμη, πολλὰς φορὰς ἐπέεισθηκα ὅτι οἱ καυμένοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι (θεοὶ ἄσχημοι τοῦς) σὰν νὰ μὴ εἶχαν πάντοτε καὶ πολὺ πολὺ ἄδικο... διότι ἀν ἀκούσης δι' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα πῶς σκέπτονται πέντ' ἔξ ἄνθρωποι θὰ πιστεύσης, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἄλλο βλέπεις σὺ καὶ ἄλλο ἐκεῖνοι, δηλαδὴ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἄλλο εἶναι καὶ ἄλλο φαίνεται ὅτι εἶναι. Καὶ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω.

Ἀνεβήκατε ποτὲ εἰς τὴν Ἀκρόπολι; Πολὺ ἀμφιβάλλω, (ἀλλὰ τοῦτο εἶναι, δικὸς σας λογαριασμός). Ἐγὼ ἀνέβηκα μιά ἡμέρα, καὶ βλέπω πέντ' ἔξ ἄνθρώπους νὰ κυττάζουν με προσοχὴ καὶ περιέργεια τὸν Παρθενῶνα. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοῦς ἦτο κτηματίας, φρόνιμος ἄνθρωπος, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἐκύτταζε λοιπὸν κουνώντας τὸ κεφάλι του καὶ ἔλεγε «σὰν πόσα ἡμεροκάματα νὰ ἔξοδεύτηκαν διὰ νὰ κτισθῇ αὐτὸ τὸ Παλάτι» ὁ ἄλλος ἦτο ἀσθεστάς καὶ ἔλεγε «μωρὲ! ἀσθεστὴς ποῦ γίνεται μὲν φορὰ μ' αὐτὰ τὰ μάρμαρα». Ὁ τρίτος ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς λαυροπράγους αὐτὸς ἐκτεπύσσε με μὲ μιά πέτρα τὸν βράχο ποῦ εἶναι κτισμένος ὁ Παρθενῶν, ἔσπαζε μικρὰ κομματάκια καὶ κύτταζε νὰ ἴδῃ ἀν ἡ πέτρα ἔχει μετὰλλο ὁ ἄλλος, (αὐτὸς δὲν ζεῦρω τί δουλειὰ ἔκανε) γελοῦσε καὶ ἔλεγε «μωρὲ κληρονομιά ποῦ μετὰ τὴν ἀφῆσαν καὶ αὐτοὶ, πέτραις, πέτραις, πέτραις, κ' ἀπὸ λεπτά ἄς πῆ κ' ἄλλος» ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο, ὁ ἕνας ἐξαγράφιζε, ὁ ἄλλος (αὐτὸς ἦτο ἀρχαιολόγος) ἐκύτταζε, ἐκύτταζε καὶ τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα δάκρυα (αὐτοὶ περιττὸ εἶναι νὰ σὰς πῶ τί ἔλεγον).

Καὶ ὅμως ὅλοι ἔβλεπαν τὸν Παρθενῶνα! Τῶρα λοιπὸν ποῦ τοὺς ἀκούσατε δὲν κοντεύεται νὰ πιστέψετε ὅτι δὲν ἔβλεπαν ὅτι ἦτον, ἀλλ' ὅτι τοὺς ἐφαίνετο ὅτι ἦτον;

Ἄς κατέβωμε τῶρα ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν «Διάπλασιν». Γυρίστε καὶ κυττάξτε εἰς τὸ μ' ἔμπροστινὸ φύλλο τὴν εἰκόνα καὶ πῆτε μου καθαρὰ τί θέλει νὰ παραστήτῃ διὰ νὰ ἴδομε βλέπομε ὅλοι τὸ ἴδιον, μολονότι κυττάζομε τὸ ἴδιον; Νομίζω ποῦ σας ἀκούω θὰ μοῦ πῆτε:

ὁ Α'. Πόσον καλὸ εἶναι τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ποῦ κάνει τῆς δουλειαῖς τοῦ σπητιοῦ καὶ φροντίζει καὶ διὰ τὰ ζῶα.

ὁ Β'. Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Κύριος! ποῦ ἔκαμε νὰ τρώγουν τὰ ζῶα ὅτι δὲν τρώγει ὁ ἄνθρωπος.

ὁ Γ'. Τὰ καυμένα! ἐνῶ ἠμποροῦσαν νὰ ἀρπάξουν μὲν πᾶστρεμένη κατὰτὰ καὶ νὰ φύγουν, αὐτὰ εὐχαριστοῦνται νὰ τρώγουν ὅτι τοὺς δίδουν! Τί καλὰ ζῶα!!

ὁ Δ'. (δὲν ἔβρισκε τίποτε εἰς τὴν εἰκόνα καὶ λέγει) Ἀχ! νὰ τῆχα καὶ τὰ δύο στὸ φούρνο.

ὁ Ε'. Τί ὠρατὴ ποῦ εἶναι ἡ ἐξοχικὴ ζωὴ. Ὁ ἄλλος κ. τ. λ.

Ἀκούσατε τῶρα καὶ ἐμὲ τί λέγω ὅτι θέλει νὰ παραστήσῃ ἐγὼ κυττάζοντας τὴν εἰκόνα λέγω, ὅτι, ἐνδύσω ἔχεις νὰ δεινῆς στοὺς ἄλλους νὰ τρῶνε, σὲ πλησιάζουν, σὲ κυττάζουν μετὰ τὰ μάτια καὶ στέκονται ὅλοι σὺβζο ἔμπροστά σου! Τὰ τέλειωτες; Φρούστ... ὅλοι... ἀπὸ δῶ πᾶν κ' οἱ ἄλλοι... ποῦ σὲ εἶδαν ποῦ σὲ ζέρου!

Αἱ! λοιπὸν τῶρα εἶχαν ἢ δὲν εἶχαν δίκην οἱ φιλόσοφοι;

Δ. Γρ. Κ.

ΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΣ ΣΠΟΡΟΣ.

Ποσάκις δὲν ἔτυχε κατὰ τὴν πολὺ μικρὰν σας ἡλικίαν, νὰ σας δείξωτι μικροὺς σπόρους ξηροὺς καὶ νὰ σας εἴπωσιν, ὅτι, ἐάν οἱ σπόροι αὐτοὶ τεθῶσιν εἰς τὴν γῆν φυτρῶνουν ἐξ αὐτῶν φυτὰ ἢ δένδρα! Πόσον παράδοξον σας ἐφαίνετο τοῦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν! Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι πολλάκις θὰ ἐφυτεύσατε τοιοῦτους σπό-

ρους χάριν δοκιμῆς καὶ εἰς πᾶσαν στιγμὴν, καθὼς κάμνουν πάντες οἱ μικροὶ παῖδες, θὰ ἐπεσκέπτεσθε τὸ μέρος, ὅπου εἶχετε φυτεῦσαι αὐτοὺς, διὰ νὰ σκάψητε καὶ νὰ ἴδητε, ἐάν πραγματικῶς αὐξάνωσιν. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, μετ' ἐκπλήξεως παρατηρήσατε ὅτι εἶχον φυτρώσει καὶ τότε ἐπέσθητε ὅτι ἦσαν ἀληθῆ ὅσα περὶ τοῦτου εἶχετε ἀκούσει, καὶ ἠσθάνθητε βεβαίως μεγάλην ἀγαλλίασιν ἰδόντες, ὅτι ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων σπόρων ἀπεκτήσατε τόσον ὠρατὰ καὶ εὐώδη ἄνθη.

Ἐάν δὲν ἐνθυμηθῆτε νὰ συνέβῃ τοῦτο εἰς σας κατὰ τὴν μικρὰν σας ἡλικίαν, εὐκόλως δύνασθε καὶ τῶρα νὰ τὸ παρατηρήσητε εἰς ἄλλους μικροὺς παῖδας.

Ἴσως ἔχετε ἀκούσει περὶ ἐνὸς φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *δρακοντζιά*, πόσον φαρμακερὸν καὶ ἐπικίνδυνον φυτὸν εἶνε. Ὑπάρχουσι πάμπολλα ἄλλα φυτὰ καὶ δένδρα ὁμοίως δηλητηριώδη, ἐπίσης δὲ καὶ σπόροι οἱ ὁποῖοι φυτεύομενοι ἅπαξ εἰς τὴν γῆν παράγουν φαρμακερὰ φυτὰ, ἅτινα μετὰ μεγάλης δυσκολίας δυνάμεθα μετὰ ταῦτα νὰ τὰ ἐξαφανίσωμεν ὁλοτελῶς ἀπὸ τοῦ ἔδαφους ὅπου ἐφύτρωσαν. Ἐάν λοιπὸν σας παρουσιάξῃ τις σπόρους ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι παράγουν δηλητήρια φυτὰ ἢ δένδρα, σεῖς βεβαίως δὲν ἠθέλατε ὑποθέσει ὅτι οἱ σπόροι αὐτοὶ δύνανται νὰ σας ἀποδώσιν ἐπιβλαβεῖς. Ναι μὲν ἠθέλατε πιθανῶς εὐρεῖ μικρὰν διαφορὰν μετὰ τὸ αὐτῶν καὶ ἄλλων καλῶν σπόρων, ἀλλ' ἀκριβῶς δὲν ἠθέλατε δυναθῆν νὰ ὀρίσητε τί θὰ φυτρώσῃ ἐξ αὐτῶν, ἐάν φυτευθῶσι. Τότε μόνον ἠθέλατε τὸ μάθει ἐάν σας τὸ ἔλεγον ἄλλοι, ἢ ἐάν σεῖς οἱ ἴδιοι ἐφυτεύσατε αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ δοκιμάσητε τί θὰ φυτρώσῃ ἐξ αὐτῶν. Καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον βλέποντες τὸ παραχθέν ἐξ αὐτῶν δηλητηριῶν φυτὸν ἠθέλατε εἰπεῖ δὲν τὸ ἐπίστευα ποτὲ νὰ φυτρώσῃ τοιοῦτον δηλητηριῶν ἀπὸ αὐτῶν τῶν σπόρων, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀβλαβής ἐάν τὸ ἐγνώριζον δὲν θὰ ἐτόλμιον νὰ τὸν ἐγγίσω ποῦ νὰ ἐφανταζόμεν ἐγὼ ὅτι αὐτὸς περιεῖχε μέσα τοῦ τοσούτου κακόν!

Μικροί μου φίλοι! σημειώσατε καλώς τὰς δλίγας ταύτας λέξεις τὰς ὁποίας θὰ σὰς εἶπω: Αἱ πρυφραὶ καρδίαι σας ὁμοιάζουν μὲ γῆν γόνιμον, ἢ ὁποία παράγει ἐν ἀφρονία πᾶν ὅ,τι σπείρεται εἰς αὐτήν. Μία μόνον διαφορὰ ὑπάρχει, ὅτι ἡμῶν γῆ παράγει ἐκεῖνο μόνον τὸ εἶδος τοῦ φυτοῦ τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος ἐρρίφθη εἰς αὐτήν, ἐνῶ ἡ καρδία μὲ ἐν εἶδος σπόρου βλαστάνει ἀπείρους ἀρετὰς ἢ ἀπείρους κακίας. Ὁ σπόρος τῆς καρδίας, μικροί μου φίλοι, εἶνε τὰ ἀκοῦσματα, οἱ λόγαι, οἱ φίλοι, τὰ βιβλία, τὰ ἀναγνώσματα· ἐάν πάντα ταῦτα εἶνε καλά, ἡ καρδία σας θέλει βλαστῆται ἀρετὰς, ἀλλοίμονον ὅμως ἐάν εἶνε φαῦλοι οἱ φίλοι σας, αἰσχρὰ τὰ ἀκοῦσματα, καὶ ἀνήθικα τὰ ἀναγνώσματα! τότε ἡ καρδία σας θὰ καταστῆ πηγὴ πάσης κακίας καὶ ἀνηθικότητος.

Σημειώσατε τώρα, καλοὶ μας ἀναγνώσται, ὅτι μόνον οἱ γονεῖς σας καὶ οἱ ἀνώτεροί σας, οἵτινες σὰς ἀγαπῶσι, δύνανται νὰ διακρίνωσι ποιοὶ εἶνε καλοὶ σπόροι διὰ τὴν καρδίαν σας καὶ ποιοὶ κακοί.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΜΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

— Ὡ τί χαρὰ! Μοὶ τὴν φέρουν! ἐφώναξε μικρὰς τις παῖς ἰδὼν τὸν διανομέα κομίζοντα αὐτῷ «τὴν Διάπλασιν». Σὲ εὐχαριστῶ, μῆτερ, ὅπου ἐφρόντισας νὰ μὲ κάμῃς συνδρομητὴν εἰς «τὴν Διάπλασιν τῶν παιδῶν». Πόσον ἀνυπομονῶ καθ' ἐκάστην ἕως νὰ φθάσῃ ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς διὰ νὰ δεχθῶ τὴν ἐπισκεψὴν τῆς ἀγαπητῆς μου ταύτης φίλης. Ὅταν τὴν ἀναγνώσκω αἰσθάνομαι κάτι τι ἀλλόκοτον εἰς τὴν καρδίαν μου· δὲν ἠξέσω πῶς νὰ τὸ ὀνομάσω, χαρὰν, τέρψιν, ἀγαλλίασιν, εὐχαριστήσιν;... Ὅχι! ὄχι! δὲν εἶνε μόνον αὐτὸ τὸ ὁποῖον θέλω νὰ εἶπω. Ναι μὲν αἰσθάνομαι χαρὰν καὶ εὐχαριστήσιν, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται, ὅτι, ἐνῶ ἐγὼ ἀναγινώσκω αὐτήν, ἡ καρδία μου κτυπᾷ μὲ περισσotέραν δύναμιν, ἢ, διὰ νὰ εἶπω καλλίτερον, δριμύει, μὰ τὴν ἀλήθειαν δριμύει! Νομίζω ὅτι ἀκούω αὐτὴν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ στήθος μου φωνάζουσαν: «Σὲ εὐχαριστῶ, Ξενοφῶν,

διὰ τὴν τροφήν τὴν ὁποίαν μοὶ στέλλεις, ἀναγινώσκων «τὴν Διάπλασιν». Εἶνε γλυκεῖα καὶ θρεπτικὴ δι' ἐμὲ ἡ τροφὴ αὕτη· μὴ πύσης, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοὶ τὴν στέλλῃς πάντοτε, καὶ ἐγὼ οὕτω τρεφομένη θὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ καὶ εὐδαίμονα· θὰ σὲ κάμω τοιοῦτον ὥστε μίαν ἡμέραν νὰ εἶπῃ ὁ κόσμος περὶ σοῦ — ἔχει γενναίαν καὶ ἀγαθὴν καρδίαν ὁ Ξενοφῶν, εἶνε μεγαλόκαρδος. Καὶ τότε θὰ ἴδῃς πόσον τιμὴν θὰ ἀπολάβῃς καὶ πόσον θὰ ἦσαι εὐτυχῆς.»

Εἶμαι βέβαιος, μῆτερ, ὅτι θὰ τὰ ἀκούσῃς καὶ σὺ ἡ ἴδια αὐτά, ἐάν πλησιάσῃς τὰ ὠτά σου εἰς τὸ στήθος μου. Καὶ πραγματικῶς ἡ καρδία μου δὲν ψευδεταί, διότι ἀφ' ἔτου λαμβάνω «τὴν Διάπλασιν» αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερον ἀπὸ μῆνα εἰς μῆνα.

Ἀγαπητοὶ μικροὶ μας φίλοι συνδρομηταί! Αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς πάντες τὰ αὐτὰ μὲ τὸν Ξενοφῶντα, ἀναγινώσκοντες «τὴν Διάπλασιν»; Ἀκούετε καὶ σεῖς τὴν καρδίαν σας ὁμιλοῦσαν τοιοῦτοτρόπως;

Ἄλλὰ νομίζω ὅτι ἀκούω τὰς φωνὰς τῶν ὑπερτρισχίλιων συνδρομητῶν «τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν» οἵτινες φωνάζουσι: Ναι! καὶ ἡμεῖς τὰ αὐτὰ αἰσθάνομεθα! μὰς παρέχουν μεγάλην εὐχαριστήσιν καὶ ὠφέλειαν αἱ ἐπισκέψεις τῆς καλῆς μας φίλης «Διαπλάσεως» θὰ τὴν προσκαλέσωμεν καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος νὰ μὰς ἐπισκέπηται.

Ἀφοῦ λοιπὸν αἰσθάνεσθε ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως «τῆς Διαπλάσεως» φροντίσατε νὰ καταβάλετε πάσας τὰς προσπάθειας σας ἵνα ὠφεληθῶσι καὶ ἄλλοι παῖδες ἐξ αὐτῆς. Διὰ τὴν τάχα τόσοι ἄλλοι ἑλληνόπαιδες νὰ μὴ ἔχωσι καὶ αὐτοὶ τὴν φίλιαν «τῆς Διαπλάσεως»; Κάμστε τὴν γνωστὴν εἰς ὅλους τοὺς συμμαθητάς σας, εἰς ὅλους τοὺς φίλους σας καὶ προτρέφατέ τους νὰ γίνωσι καὶ αὐτοὶ συνδρομηταί. Μὴ λυπηθῆτε νὰ θυσιάσῃτε ὀλίγα ἢ τρία φράγκα ἐκ τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα θὰ σὰς δοθῶσι κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους, διὰ νὰ ἐγγράψῃτε συνδρομητὴν τὸν μικρὸν γέγονά σας, ὁ ὁποῖος εἶνε πτωχὸς καὶ ἀσθενῆς, θὰ λάμψωσιν ἀπὸ χαρὰν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔταν λάβῃ

τὸ ὠφέλιμον καὶ ὠραῖον ὄφρον σας, ἡ καρδία τὴν ἀνάγνωσιν «τῆς Διαπλάσεως» καὶ αἱ εὐχαί του θὰ εὖρη μεγάλην ἀνακούφισιν εἰς εὐχαί του θὰ σὰς καταστήσωσιν εὐτυχῆς.

Ο ΛΑΓΩΣ.

Νόχτα ὁ λαγὼς ἐβγήκε,
Λαχανόκηπον εὗρηκε.
Μπαίνει μέσα καὶ ἀρχίζει
Τὴν κοιλιά του νὰ γεμίζει.

Δυστοχία του! παρέκει
Κυνηγὸς μὲ τὸ τούφεκι
Τὸν φτωχὸ παραμονεύει
Πλησιάζει καὶ σκοπεύει.

Πῆμα ἀκούσθη στὸν ἀέρα,
Πλὴν τὰ βόλια 'πῆγα' πέρα
Καὶ τὸ ζῶον τὸ καυμένο
Ἐπινάθη τρομαγμένο.

Φεύγει ὁ λαγὼς ἀκόμα
Μὲ τὸ λάχανο στὸ στόμα·
Κ' ἰδιόχθη νὰ προσέχη
Πεσὲ ἔμβαίνει καὶ ποὺ τρέχει.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Η ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ.

Εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους, πρὸ πολλῶν χιλιῶν ἐτῶν, ὅτε οἱ ἄνθρωποι τὴν χώραν μόνον εἰς ἃν κατοικοῦν ἐγνωρίζον, πᾶς ἀγνωστος τόπος ἐνομίζετο ἔρημος ἀνθρώπων καὶ κατοικία θηρίων τερατοῦρφων. Τὰ δάση καὶ οἱ βελτώδεις τόποι ἐπροξέ- νουν φρίκην εἰς τοὺς ἀπλοῦς αὐτοῦ ἀνθρώ- πους οἱ ὅποιοι ἐφρόνουν ὅτι ἐκεῖ πρὸ πάν- των διέμενον τὰ τέρατα αὐτὰ, τοῦτο δ' ἔ- νεκα ἐθεώρουν μέγιστον εὐεργέτην ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὰ καταστρέψει. Ἡ μυθολογία τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀναφέρει πολλὰ κατορθώματα τῶν ἥρώων, οἵτινες ἀπήλα- ξαν τὸν κόσμον ἀπὸ τοιαῦτα θηρία, τὰ ὅ- ποια ἦσαν μὲν τότε πραγματικῶς ἀφθονα, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τοιοῦτον ἀκριβῶς μέγε- θος καὶ σχῆμα, ὅπως οἱ εὐφάνταστοι πρό- γανοί μας παρέστησαν αὐτά.

Εἰς ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων καὶ τῶν πρώ- των ἥρώων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος εἶνε ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἐν Θήβαις, τέκνον τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ τῆς Ἀλκμή- νης· ἂν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες θέλοντες νὰ ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὸν θεῖαν κτλαγω- γὴν εἶπον ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἐτι ἡλικίας ὁ υἱὸς τῆς Ἀλ- κμήνης ἐξέμαθεν ὅλας τὰς τότε γνωστὰς ἐπιστήμας, ἦτοι τὰ γράμματα, τὴν μου- σικὴν, τὴν ἀρματοδρομίαν, τὴν ὀπλομα- χίαν· καὶ οὕτω συνενώσας τὴν μάθησιν μετὰ τῆς φυσικῆς βίωσιν τοῦ σώματός του κατέστη τόσο ἐνδοξός.

Λέγουσιν ὅτι, ἐνῶ ἦτο ἀκόμη μικρὸς τὴν ἡλικίαν, εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν του ὅτι εὐρέθη εἰς ἓνα τόπον καὶ δὲν ἤξευρε ποῖον δρόμον ν' ἀκολουθήσῃ, ὅτε ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν δύο γυναῖκες, ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ Κακία ἐξ ὧν ἑκάτερη ἤθελε νὰ τοῦ γίνῃ ὁδηγός. Ἡ Ἀρετὴ τῷ ὑπέσχετο ὅτι θὰ κοπιᾶσῃ μὲν κατ' ἀρχάς, ἐὰν τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα θὰ καταστῇ ἐνδοξός καὶ θὰ κερδήσῃ τὴν ἀθανασίαν, ἐνῶ ἡ Κακία τῷ ὑπέσχετο, ἐὰν τὴν ἐπροτίμα, βίὸν ἡδονι- κόν· ὅπως κόπων, ἀλλὰ καὶ ἄνευ δόξης. Ὁ Ἡρακλῆς προετίμησε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν

Ἀρετὴν καὶ νὰ κοπιᾶσῃ πρῶτον διὰ νὰ γίνῃ κατόπιν ὀνομαστός.

Καὶ ταῦντι ὁ Ἡρακλῆς ἐγένεεν ὀνομα- στός· διότι ἔκαμε πολλὰ κατορθώματα, ἔκτισε πόλεις, κατόκισε τόπους ἐρήμους καὶ ἠνοιξε χάριν τῶν ναυτιλομένων τὸν πορθμὸν τῶν Γαδείρων (τὸ σημερινὸν Γι- βραλτάρ) ὅπου ἔκτισε τὰς περιφήμους στήλας, μίαν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἄλλην ἐπὶ τῆς Εὐρώπης. Διὰ πάντα ταῦτα ἐτι- μῆθη ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλὰ τὴν μεγαλητέραν δόξαν ἀπέκτησε διὰ τοὺς δώδεκα ἀθλοὺς τοῦ τοῦ ὁποῖου ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν ὁ Εὐρυθεός, ὅστις τὸν ἐφθόνηε καὶ ἐζήτηε τὴν καταστροφὴν του. Οἱ ἀθλοὶ αὐτοί, διὰ τοὺς ὁποῖους πρὸ πάντων ἐδοξάσθη ὁ Ἡ- ρακλῆς μετὰ θάνατον ὡς ἥρωος καὶ εὐεργέ- τος τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε δώδεκα. Ὡν τὰ ὀνόματα εἶνε γνωστὰ τοῖς μικροῖς μας συγγραφεῖς ἐκ τῆς ἱστορίας. Ἡμεῖς σή- μερον ἀρχοῦμεθα νὰ διηγηθῶμεν πρὸς τοὺς μικροῖς μας φίλους τὸν ἀθλον τὸν ὁποῖον παριστᾷ ἡ μεγάλη αὕτη εἰκονογραφία· τὸν φόνον τῆς Λερναίας Ὑδρας.

Τὸ ὑπερμέγεθος αὐτὸ θηρίον ἡ Λερναία Ὑδρα, ἡ ὁποία ἐκαλεῖτο οὕτω διότι ἐξῆ εἰς τοὺς βάλτους τῆς Λέρνης τῆς ὁποίας κατέστρεψε τὰ βοσκήματα, εἶχεν ἐννέα κεφαλὰς, καὶ ὅταν ἐκόπτετο ἡ μία κεφα- λὴ ἀνεφύοντο δύο νέαι. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπε- φάσισε νὰ φονεύσῃ καὶ αὐτήν. Πρὸς τοῦτο ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἀνεψιὸν του Ἴόλακον ὁ ὁποῖος, καθὼς βλέπετε ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ μας, ἱστάμενος ὀπισθεν τοῦ Ἡρακλέους ἡ οἰμαζεν ἀνημμένους δαυλοὺς διὰ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρακλῆς ἔκαθε τὸν λαι- μὸν τοῦ θηρίου καὶ ἀπέκοπτε τὴν κεφα- λήν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μέση κεφαλὴ, ὡς λέγει ὁ μῦθος, ἦτο ἀθάνατος, ὁ Ἡρακλῆς τὴν κατέχωσεν ὑπὸ τὴν γῆν καὶ ἐκόλισεν ἐπ' αὐτῆς πέτρην βαρεῖαν. Καὶ οὕτως ἐσωσε τὸν τόπον ἀπὸ τὸ θηρίον.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἡρακλέους μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ δόξα ἀποκτάται μὲ κόπους καὶ ἀ- γῶνας. Ἀλλ' ἡ οὕτω ἀποκτωμένη δόξα δὲν ἀποθνήσκει ποτέ.

Ο Ἡρακλῆς φονεύει τὴν Λερναίαν Ὑδραν.

ΛΑΛΗΓΟΡΙΑ

Ἐν τριαντάφυλλον ἤνοιξε πρώταν τινὰ τὰ παράθυρα τῆς ὠραίας οἰκίας του καὶ ἐθεώρει ἐν τῇ κήπῳ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔζη.

«Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἄλλος μου» εἶπε. «Ποῖος ἄλλος ἔχει τόσον ὠραία φύλλα, τόσον λεπτὸν χροῶμα καὶ τοιαύτην εὐωδίαν! Πραγματικῶς εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθέων».

Πλησίον τῶν ἀνακτόρων τῆς ὑπερηφάνου ταύτης καλλονῆς κατόκει μικρὸν καὶ ταπεινὸν ἴον. Ἐπίσης καὶ αὐτὸ τὴν πρώταν ταύτην, ἅμα ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἤνοιξε τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας του, ἀλλὰ μὲ πολὺ διαφορετικὰς σκέψεις ἀπὸ τὰς τοῦ βόδου.

«Πόσον λαμπρὸς ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, καὶ πόσον μαγευτικὰ ἄδουσι τὰ πτηνά!» εἶπε. «Γαλᾶ ἢ φύσις μὲ τὸ γλυκύτερον μεϊδίαιμα· θὰ λάβω μέρος καὶ ἐγὼ εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην δοξολογίαν».

Αἰφνιδίως κί σκέψεις του αὐταὶ διεκόπησαν ὑπὸ τοῦ γείτονός του.

«Παραμέρισον τὴν κεφαλὴν σου καὶ κρῦψου ἀπ' ἐμπρὸς μου, σὺ ἀνόητον ἴον, καὶ μὴ τολμᾶς νὰ μὲ πλησιάσῃς» εἶπε τὸ βόδον. «Δὲν ἐπιτρέπω εἰς σὲ τὸ ἄσχημον ἄνθος νὰ παρατηρῇς τὰ κάλλη μου.»

«Μὴ καυχᾶσαι» εἶπε τὸ ἴον, «διότι πιθανὸν νὰ μετανοήσῃς πρὸ τῆς νυκτός. Πνοὴ ἀνέμου δύναται νὰ σκορπίσῃ τὰ κάλλη σου, ἢ ἀσπλαγχνὸς χεὶρ δύναται νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν πλοῦσιον καὶ λαμπρὸν ἄρδον σου.»

«Φύγε ἀπ' ἐμπρὸς μου,» εἶπε τὸ βόδον. «Δὲν θέλω νὰ ἀκούω αὐτὴν τὴν αὐθάδη γλῶσσαν σου».

Τὸ ἴον δὲν ἠμείλιξεν πλέον, ἀλλὰ πρὸς τῆς νυκτός ἀκόμη ἠπρόσβρις του ἐξεπληρώθη, δεῖτε ψυχρὸς ἀνεμὸς ἀφῆρασε τὸ βόδον ἐγκαταλίπον ἄνθρον κρείπια.

Ἦνε ἀνάγκη μικροῦ φίλου, νὰ σκεῖται εἰς τί σημαίνει ἡ ἀλληγορία αὐτῆς. Τίς ἐξ ἡμῶν ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ ὑπερήφανος ἀπὸ κτῶς θέλει καταπέσει μίαν ἡμέραν. Σ. Π. Π.

ΑΝΑΘΝ Η ΕΡΥΘΡΑΥΧΗΝ

κοινῶς κοκκινόλαιμος, κομπογιάννος, καλογιάννος.

(Ἐκ τοῦ ἀφελιμοτάτου εἰς πάντα ἀνθρώπων καὶ ἰδίως εἰς τοὺς μικροὺς καὶ συνδρομητὰς συγγράμματος τοῦ κ. Κ. Μαρουδῆ «περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν πτηνῶν», ὅπου ἐν τῇ Βιβλιογραφίᾳ μας ἀναγγέλλομεν σταχυολογοῦμεν τὰ ἐπόμενα, παραθέτοντες καὶ τὰς εὐγενεῖς ὑπ' αὐτοῦ θαυασίας ἡμῶν δύο μικρὰς εἰκονογραφίας).

Ἡ ἀθὼν αὕτη εἶναι μεταξὺ τῶν πτηνῶν ὅπως τὸ πρόβατον μεταξὺ τῶν τετραπόδων ζώων, ὁμοίω δὲ, ἐκτὸς τῆς εἰς τὴν γεωργίαν χρησιμότητος αὐτῆς, κέντηται ὅλας τὰς ιδιότητας τοῦ ἀθῶου καὶ δύναται νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς πολλὰς περιστάσεις. Εἶναι δὲ πτηνὸν ἐπιδημητικὸν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, πλὴν τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Ἡ ἐρυθραύχην ἀθὼν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ θέρους διαμένει εἰς τὰ δάση, εἰς τὰς ὄχθας τῶν ρυάκων ἢ τῶν τελεμάτων, καὶ ἐν γένει εἰς τὰ ὑγρά μέρη, ὅπου εὐρίσκει τὴν τροφήν αὐτῆς, συνισταμένην ἐκ σκωλήκων, ἐξ ἐντόμων καὶ ἐκ μυιῶν, τὰς ὁποίας συλλαμβάνει ἱπταμένη. Τὸ φθινόπωρον ὁμοῦ κατέρχεται εἰς τὰς πεδιάδας, ἐνθα τρέφεται ἐξ ἀγρίων συκαμίνων, ἤτοι ἐκ βατομυδῶρων, ἐκ σπόρων σταφυλῆς, ἐκ κόκκων τῆς λευκανθής καὶ ἐξ ἀγριομυσιπλῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐξ ἐντόμων, ὡς παρατήρησα ἐν Λαμίᾳ κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα τοῦ 1877.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο κατασκευάζει λίαν περιεργὸν φωλεάν· εἶνε δὲ περιεργός, διότι ἔχει πάντοτε μίαν ὀπὴν πρὸς ἀνατολὰς, τὴν ὁποίαν τὸ θῆλυ φροντίζει νὰ κλείῃ διὰ τινος παραπετάσματος, συνισταμένου ἐκ φύλλων δένδρου, ὁσάκις ἐξέρχεται αὐτῆς. Πολύλακις δὲ συμβαίνει νὰ κατασκευάζῃ τὴν φωλεάν αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀγροὺς, ὅτε εἶναι μέγα εὐτόχημα, διότι καταδικάζει σφόδρῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐντόμων τὴν κλεψύμειαν, τὴν κυμαλίαν, καὶ φυταφθεῖρας, ἔτι δὲ καὶ δύο ἄλλα, ἠσπὸτὴν σερφοφθεῖραν καὶ τὴν τεπύλην, ἡ ὁποία κοινῶς δοῦμάζεται ἀλογοκούρουτας.

Ὅπως ὁ σκυρφόρος ποιουσιτρόπως καὶ ἡ ἐρυθραύχην ἀθὼν ἔχει μεγίστην σπο-

γὴν εἰς τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ μεταξὺ τῶν πολλῶν περὶ ταύτης παραδειγμάτων σὺς ἀναφέρω τὸ ἐπόμενον: «Ἐγγενὴς τις Ἄγγλος, λέγει ὁ Φραγκλῖνος, ἐκ τῆς πόλεως Βαλτῶν Ἐσθ συνεσκεύασεν ἐντὸς ἀμαξίου κοφίνια καὶ κιβώτια, ἅτινα προετίθετο νὰ πέμψῃ εἰς Βορδίγκην. Πλὴν τὰ ταξιδίον ἀνέβληθῆν διὰ τινὰς ἡμέρας καὶ κατόπιν διὰ τινὰς ἐβδομάδας, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐτοποθέτησε τὸ ἀμαξίον ὅπως ἠτοφορτωμένον εἰς τὸ ἐν τῇ αὐτῇ παράπηγμα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ζεῦγος ἐρυθραύχηνος ἀπιδόνος κατεσκεύασε τὴν φωλεάν αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἀγύρων καὶ τῶν κιβωτίων καὶ ἐξ ἐκόλαψε τοὺς νεοσσούς τοῦ πρὸ τῆς ἀναγαρήσεως τοῦ ἀμαξίου. Ἐπιτέλους ἐφθασεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ ἀμαξίον ἐξεκίνησεν. Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ οὐδόπως ἐπτοεῖτο οὔτε ἐκ τῆς κινήσεως αὐτοῦ, οὔτε ἐκ τοῦ κρότου τῶν τροχῶν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγκατέλειπε τὴν φωλεάν αὐτῆς καὶ μετέβαινε εἰς παρακειμένους βάλτους, ἐνθα εὐρίσκουσα διὰ τὰ τέκνα τῆς τροφήν ἐκόμιζεν αὐτὴν εἰς αὐτὰ καὶ κατόπιν ἐκάθητο καὶ τὰ ἐθέρμαινε. Τέλος πάντων τὸ ἀμαξίον καὶ ἡ οἰκαγένεια τῆς ἐρυθραύχηνος ἀπιδόνος ἀφίκοντο ἐν ἄρα ὕγειά

εἰς Βορδίγκην. Μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας, ἐπειδὴ πλέον τὰ μικρὰ ἱπταντο καλῶς καὶ ἠδύναντο νὰ ταξιδεύσῃσι, παρέλαβεν αὐτὰ ἡ μήτηρ καὶ τὰ ἐπανήγαγεν ἐν πληρεστάτῃ ὕγειᾳ εἰς Βαλτῶν Ἐσθ, ὁπόθεν εἶχον ἀναχωρήσει.»

Ἡ ἐρυθραύχην ἀθὼν δὲν εὐχαριστεῖται ἐντὸς κλωβίου διὰ τοῦτο ἐκν συλλαβῶσιν αὐτὴν καὶ τὴν θέσῃσιν ἐν αὐτῷ, προτιμᾷ ν' ἀποθᾶνῃ ἐξ αἰτίας.

Ἐν τούτοις τὸν χειμῶνα ὅσαι τοχᾶν μετηνάστεισαν ἐκ τῶν βορειῶν μερῶν, τὸ δὲ ψῦχος ἀναγκάζει αὐτὰς νὰ μὴ δύνανται νὰ μένωσιν εἰς τὰ δάση, ἀλλὰ νὰ κατέρχωνται εἰς τὰ χῶρια καὶ τὰς πόλεις, ἀποβάλλουσι κατὰ τι τὸ ὑπερήφανον τῆς ἐλευθερίας αἰσθημα. Διὰ τοῦτο πολλάκις βλέπομεν αὐτὰς τὸ ἐσπέρας, ἔταν τὸ ψῦχος κατανήσῃ ὁρμῦ, νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιδῶν καὶ νὰ ζητῶσιν ἀταφύγιον, ὅπως διέλθωσι τὴν νύκτα. Ἐὰν δὲ τις

Ἀθὼν ἡ ἐρυθραύχην.

ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον, εἰσερχόνται τρέμουσαι εἴτε ἕνεκα τοῦ ψύχους εἴτε ἐκ τοῦ φόβου αὐτῶν πλὴν κατόπιν συνέρχονται εἰς ἑαυτὰς καὶ ἀρχίζουσι νὰ λαμβάνωσι θάρρος καὶ νὰ ἐξοικειῶνται πρὸς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΕΠΙΛΗΪ ΕΙΣ ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Πεταλούδα χρυσομένη
Και πολύ καμαρωμένη
Σ' ένα ρόδο ξαπτεῖς.
— Δι' ἐμένα ἐγεννήθη
Τ' ἄνθος τοῦτο και ἠδῆθη, —
Λέγει, παίζει και σκιρτεῖ.

Με γαρὰν πολὺ μεγάλην
Σπύγγει τ' ἄνθος στήν ἀγκάλην
Και τὰ φύλλα τὸν κτυπεῖ.
Και τὸ ρόδο τὸ καυμένο
Ἐποφθεῖ κτυπημένο
Τὸν ἐχθρὸν και σιωπεῖ.

— Δι' ἐμένα ἐγεννήθη
Τ' ἄνθος τοῦτο και ἠδῆθη, —
Λέγει πάντοτε αὐτὴ
Και σὲ θρόνα βασιλέως
Ἐσοχάζετο ματαίως
Πῶς τὸ πόδι της πατεῖ.

Ἄλλὰ κόρη τις προβαίνει
Ἀπὸ πίσω της σκυμμένη
Και ἀράζει τὴν μικρὰν.
Τὰ πτερά της τὰ ὠρατα
Κόπτει παίζουσα ἢ νῆα
Και τὸ ρόδον με χαρὰν.

Ἄν ἡ τόχη σὲ λαμπρόν
Και στολισματα σοῦ δίνῃ.
Ὄτω, φίλε, νὰ σκεφθῆς.
Πεταλούδα ὅτι εἶσαι
Και εἰς ρόδον ὅτι κείσαι,
Και ποτὲ μὴ ἐπαρθῆς.

Γ. Δ. Θ.

ΥΠΕΡΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἀνάπαυσις.

Καθὼς πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα και νὰ κοπιᾶζωμεν πρὸς διατήρησιν τῆς υγείας, τοιοῦτοτρόπως πρέπει και νὰ ἀναπαύωμεθα μετὰ τὸν κόπον. Ὁ κόπος ἐξαντλεῖ τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος και δύναται νὰ βλάψῃ, ἐὰν δὲν ἐπέλθῃ ἡ ἀνάπαυσις ἥτις ἐπαναφέρει τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος τὰς ὁποίας ἐξήντησεν ὁ κόπος. Ἡ καλλιτέρα και φυσικώτερα ἀνάπαυσις εἶνε ὁ ὕπνος τῆς νυκτὸς και δι' αὐτὸ ἡ Θεία Πρόνοια σοφῶς ἐπρονόησεν ὥστε μετὰ τὴν ἡμέραν νὰ ἐπέρχηται τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ὄλα τὰ πλάσματα εἰς ἀνάπαυσιν. Ἐὰν δὲν φροντίζωμεν νὰ παρέχωμεν τὴν ἀναγκαίαν ἀνάπαυσιν εἰς τὸ

σῶμά μας, ἤτοι ἐὰν ἀναπαύωμεθα ἀνεπαρκῶς, τότε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ σῶμα ἐξαντλούμενον ἐκ τῆς ἐργασίας, μαραινεται και γηράσκει προῶρως. Ταῦτα ἐφαρμόζονται ὄχι μόνον εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἐργασίας των εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ κοπιᾶζωσι σωματικῶς πολὺ, ἀλλὰ και εἰς ἐκείνους οἱτινες ἐργάζονται μόνον διὰ τοῦ νοῦς, δηλαδὴ οἱ ὁποῖοι καταγίνονται μόνον περὶ τὰ γράμματα, διδοῖται και ἡ ἐργασία τοῦ νοῦς ἐπίσης καθὼς και ἡ σωματικὴ ἐξαντλεῖ τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος.

Μὴ νομίσωσιν ὅμως οἱ μικροὶ ἀναγνώσται μας, ὅτι ἀνάπαυσις εἶνε μόνον ὁ ὕπνος. Ὅχι, οἱ περὶ τὰ γράμματα καταγινόμενοι μικροὶ μας φίλοι ἄς μάθωσι και ἄλλο εἶδος ἀναπαύσεως π. χ. μετὰ τὴν ἐξοδὸν των ἀπὸ τοῦ σχολείου, ἀφοῦ μελετήσωσι, μικρὸς περίπατος ἤθελεν τοῖς εἶσθαι εὐχάριστος ἀνάπαυσις, διότι ἀποσπᾷ τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς μελέτης και τῷ δίδει καιρὸν ὅπως ἀναπαυθῆ διὰ νὰ ἐξη δυνάμεις νὰ ἐργασθῆ και πάλιν. Τὰ ζωνεῖα παιγνίδια μεταξὺ τῶν μικρῶν φίλων εἶνε ἀνάπαυσις τοῦ νοῦς ἐπίσης εὐχάριστος. Ἄλλὰ, καθὼς προκειμένου περὶ ἐργασίας και κόπου πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τις τὴν ὑπερβολὴν, τοιοῦτοτρόπως προκειμένου και περὶ ἀναπαύσεως ἐπίσης ἡ ὑπερβολὴ εἶναι βλαβερὰ. Εἰς πᾶσαν πρᾶξίν σας, μικροὶ μας φίλοι, ἔχετε πρὸ των ὀφθαλμῶν σας τὸ πολῦτιμον παράγγελμα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας « *Nar μέτρον ἄριστόν.* »

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

* Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι θεωροῦσι τὴν πίσιν ἱεράν. Οὐδεμίαν ἀνάγκη, οὐδεὶς φόβος, οὐδὲν δέλεαρ δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ἀπίστους.

(Διάφοροι συγγραφεῖς).

* Πρὸς μὲν τὴν ἀτομικὴν μας εὐδαιμονίαν ἐκκόπως ἐσοικισώμεθα και τότε παύομεν νὰ αἰσθανώμεθα τὴν χαρὰν ὅτι ἐγενώμαθα αἰτίοι τῆς εὐδαιμονίας ἄλλου. Πᾶσα δὲ ἐν γένει εὐεργεσία φέρει τὸ γλυκὸν και μυστηριώδες τοῦτο ἀποτέλεσμα εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἐνῶ λοιπὸν ἡ συνεχὴς ἀπόλαυσις ὄλων των ἄλλων ἐτίθει μᾶς ἐπιφέρει τέλος τὸν κέρρον, οὐδέποτε τὸνναντίον αἰσθανώμεθα ἀγδίαν παρῆχόντες εὐεργεσίας. (Μάστρινγών.)

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

59.

Ἡ — * * * — οἱ — ἡ — * * * ο * * *
* * * α * * * ο * * * — * * * ο * * * ἡ

60.

Ζῶν μικρὸν ἄνευ ποδῶν ἢ φέσις μ' ἔχει πλάσει μ' ἄφησε δὲ νὰ κατοικῶ εἰς ὄρη και εἰς δάση. Ἐμ' ἄπνουν, ἐμ' ἀνάμακτον, ἀλλὰ ζῶ και βαδίζω, και ἐξη ὅθεν διαβῶ ν' ἀφίνω συνεισίζω.
Ἐν Χανίοις. ΔΔΑΜ.

61.

Δοὺ ἀδελφοὶ ἐρρίφθημεν σὶ ἐσχάτα των ἄλλων, ὅπως ἀποτελέσωμεν ἕνα ἐκ των μεγάλων. Ἐκεῖ συνεδυσάσθημεν και ζῶμεν ἠνωμένοι ἐπὶ χωρῶν ἐπὶ βουνῶν κατευχριστημένοι, ὅτι ἐγκατελείψαμεν τὰς πόλεις, τὰ τοπία και ζῶμεν νῦν ἀμέριμοι εἰς κᾶμας εἰς χωρία.
Α δά μ.

62.

Τρεῖς μὲ κρατοῦν ὅταν γενῶ.
Ἀλήθεια! πρῶτον πίνω
μαῦρα τὰ κᾶμνω τὰ παιδιὰ
και πίσω μου τ' ἀφήνω.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Κ. ΚΕΝΤΡΟΣ

63.

Ἄν ὀλόκληρον μ' ἀφίσης, Ὅν τριεπίδαρον θὰ εἶμαι
και ἔς τοὺς οὐρανοὺς θὰ κέμαι
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς και ὁ τράχηλός μου
εὐθὺς πίπτω ἀπ' τὸ ὕψος. [λείψῃ
Πλὴν τὴν ὑπερβὴν δὲν χάνω, ἀλλὰ ἐπὶν σχηματίζω
και εἰς πλοῖα μετοικίζω.

Τὴν δευτέραν ὑπερβὴν μου, ἐὰν ἀναγραμματίσης:
Ἦ! εὐθὺς θ' ἀναγνωρίσης,
Ὅτι τὴν ζωὴν σου πᾶσαν, ἀπὸ μένα τὴν λαμβάνεις
Ἄν σοῦ λείψω θὰ πεθάνῃς.

Ναὺπλιον.

ΔΗΜΗΤΡ. ΧΟΪΔΑΣ.

ΑΙΣΙΕΙΣ

82.

Ἄνθρωπε, νὰ τὸ ἠξέουρῃς
Ὅτι κᾶμεις θὰ τὸ εὖρῃς.

83.

Ἐὰν ἀργὸς εἶ οὐρανῶν
Τὰ ἔσομα προσμένῃς
Ὅτε λυτρωσῶ ἐκ των δεινῶν
Ὅτε πεινᾶν χορταίνεις.

Αλ. Κατ.

84.

Ὅταν οἱ Τούρκοι ἐπῆσαν τὴν Ἀθανάσιον διὰ-
κον και ἤθελον νὰ τὸν ψήσουν ζωντανόν, ἤτο
μὴν Ἀπρίλιος. Ὁ Διάκος ἐστρεψε τὰ μάτια του
τριγύρω εἰς τὴν χλοερὰν φύσιν και χωρὶς νὰ θα-
κρῶσῃ εἶπε:

Γιὰ ἰδὲ καιρὸ ποῦ διαλεξῆς ὁ χάρος νὰ μὲ πάρῃ
Τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαριά και βγάν' ἡ γῆ χορτάρι.

85.

Τὰ ἐναντία εἶνε: ἐλευθέρως, ρυπὸς, μαραινο-
μαι, ἡμέρα, σάλος. Προφανῶς δὲ τὸ ζητούμενον
εἶνε: Ἐρμῆς.

86.

Ἄδῃμ.

87.

Ὅρμη — ὄρμη.

88.

Ἡ γογγύλη.

ΑἴΤΙΑ

Κυρία: Πετρούλα Νικολοπούλου, Μαρία Πε-
ταλᾶ, Ἐλένη Γ. Σουρμελῆ, Ἐλένη Μιγιάκη, Ἀ-
σπασία Σπορίδου, Ἄννα Α. Κλεισαριστοῦ, Αἰ-
κατερίνη και Μαρία Φύλλα, Ἐλένη Κ. Δημητρα-
κοπούλου (Ναυπλίου), Ἐλένη Λαμπριάδου (Κερ-
κύρας), Σμαράγδα Α. Κασιόνα (Θηβῶν), Αἰκ.
Βούλγαρη (Ερμούπολεως), Ἐλευθερία Τσαουτάκη
και Σοφία Πετράκη (Περιστῶ).

Κύριοι: Ν. Α. Σουβινός, Χ. Χ. Βλαχά-
νης, Γ. Α. Κωνοπισσόπουλος, Ν. Π. Ῥεπανός
(ἐμμέτρως), Ν. Λεκαφρῆς, Ἐμμ. Σ. Βαλέττας,
Ἄθ. Δ. Πυρομάλλης, Κ. Γ. Κασιόμπαλης, Ν.
Α. Ἀγκωνάκης, Γ. Ἡ. Μ. Χαλδούπουλος, Ν. Πι-
στης, Ἄθ. Α. Ζίννης, Δ. Χ. Βουρνάζος, Γ.
Τάσος, Π. Ἀθανασόπουλος, Ξ. Ἱ. Στελλάκης,
Χ. Κωνσταντίνου, Κ. Π. Ζάβαλης, Π. Γ. Διό-
μου, Φ. Μ. Κλαδάκης, Κ. Μαζαράκης, Π. Α. και
Β. Σέδας, Ἱ. Θ. Θεοχάρης, Γεώρ. και Αδγ. Ἀ-
θέρωφ Π. Κολοκυθᾶς, Γ. Δ. Ῥεσιδάης, Ν. Νάν-
της, Θ. Σ. Τσιρούλης, Ἰάκ. Μ. Θεοχάρης (Κερ-
κύρας) Ἄντ. Σκαθάντζος (Σιοπέλου) Π. Χ.
Μακρῆς, και Π. Μελισσινός (Ἀργυροστολίου) Ἄντ.
Δ. Κριτσημᾶς (Ξεροχωρίου) Π. και Α. Χοϊδάς,
Ἱ. Π. Σαλωνιτιδῆς, Α. και Σ. Σωτηριάδης, και
Ἄλ. Δρίδας (Ναυπλίου).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Περὶ τῆς χρησιμότητος των πτη-
νῶν ὑπὸ Κωνσταντίνου Ιω. Μαρουδῆ, τηλεγρα-
φικοῦ Α', τάξις, μετὰ 90 εἰκόνων. Ἐν Ἀθή-
ναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Ἑλλ. Ἀνεξαρτη-
σίας 1880. μικρὸν ὄρον, σελ. 256, φρ. 2.

ΔΙΑΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

— Όσοι εκ των κ. κ. συνδρομητών μας επιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τῆς Διαπλάσεως καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των μίαν τοῦλάχιστον ἐβδομάδα πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1880, πρὸς ἀποφυγὴν βραδυτήτων.

— Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐνεργεῖται ἡ ἀνανέωσις εἴτε παρὰ τοὺς ἀφιλοκερδῶς ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως ἐργαζομένους κ. κ. ἀνταποκριτάς, ὧν τὰ ὀνόματα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ φυλλάδιῳ τοῦ νοεμβρίου, εἴτε παρὰ ταῖς κυρίαῖς καὶ κυρίους δημοδιδασκάλους καὶ ἑλληνοδιδασκάλους, πρὸς οὓς καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας δι' εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἐγκυκλίου του ἐστύτησε νὰ φρονιτίσωσιν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἴτε τέλος δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης κατ' ἐδίεξαν πρὸς τὸ Κεντρικὸν ἐν Ἀθήναις Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων καὶ ἐμπεριεχοῦσης τὸ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς εἰς γραμμοτόσημον, ἢ εἰς χαρτονόμισμα, ἂν αἱ συνδρομαὶ εἶναι παλαι.

— Πρὸς οὐδένα ἀποστέλλεται ἡ Διαπλά.

τῶν Παίδων ἄνευ προτιμηρῆς εἰμῆ μόνου πρὸς τοὺς τακτικούς μας ἀνταποκριτάς καὶ πράκτορας, οἵτινες καὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως πόσα φύλλα πρέπει νὰ τοῖς ἀποστελλώμεν διὰ τὸ δεύτερον ἔτος.

— Δηλοῦμεν πρὸς τοὺς ἀποστέλλοντας αἰτήσεις περὶ ἰγγραφής ἢ ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου, ὅτι αἱ αἰτήσεις των αὐταὶ δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Πρέπει νὰ προκαταβάλωσι τὴν συνδρομὴν διὰ νὰ γίνωσι συνδρομηταί.

— Αἱ τέσσαρες αἰτίδες αἱ εὐρισκόμεναι εἰς τὸ μέσον τοῦ φυλλαδίου τούτου ἠριθμημέναι μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαιβητοῦ α', β', γ', δ', εἶνε προωρισμέναι νὰ προσκαλληθῶσιν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ τόμου.

— Ἐν τῇ καταλόγῳ τῶν ἀνταποκριτῶν μας δεόν νὰ προστεθῶσι καὶ οἱ εὐγενῆς προσφερθέντες νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως αὐτῆς Διαπλάσεως ἐν Ἐλλάδι μὲν ἡ εὐγενεστάτη δεσποσύνη Ματθίλδη Σανδῶρ, καὶ ἐν Νικομηδείᾳ ὁ ἀξιοτίμος κ. Δημήτριος Παντελλῆς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φράγκα 3.

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηταὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προκαταβάλλουσιν ὅμως ἐλόκληρον τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ.

Όστις ἤθελε κάμει 10 συνδρομὰς καὶ προκαταβάλει τὰς συνδρομὰς των λαμβάνει ἐν φύλλον δωρεάν ἐπὶ ἑν ἔτος. Διὰ δὲ τοὺς κέρωντας συνδρομητάς ἄνω τῶν 10 καὶ προπληρωθέντας τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ἀφίεται εἰς ἀπλό, των ἑκπρωσις δρχμῶν 20 ἐπὶ ταῖς 100 ἐκ τοῦ ἀντιτίμου των συνδρομῶν.

Αἰτήσεις μὴ συνοδευόμεναι καὶ ὅπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς ΔΕΝ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ αἰτήσεις δεόν νὰ ἀπευθύνωνται κατ' ἐδίεξαν πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, καὶ νὰ μὴ ἐπιβαρύνωσι τὴν Διοίκουσιν διὰ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. Οὕτω λαμβάνονται ἀσφαλῶς.

ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐχομεν ἤδη ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας ἑτοιμὸν εἰς πώλησιν τὸν πρῶτον τῶμόν «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἄδետος, μὲ ὄραϊον ἐξώφυλλον φρ. 2 — Δεδωμένους. 3 1/2

Ταχυδρομικὰ ἐκαστοῦ τόμου διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ ἐξωτερικόν: Ἄδետος λεπ. 20, δεδωμένου λεπ. 30.

Όσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ φιλοδιωρῶσωσι τὴν Διάπλαιν κατὰ τὴν πρῶτην τοῦ νέου ἔτους πρὸς τοὺς μικροὺς των φίλους καὶ συγγενεῖς παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσιν ἡμῖν ἀπὸ σήμερον τὰς παραγγελίας των, διότι οἱ τόμοι τοὺς ὁποίους ἤτοιμάσαμεν

ἄνευ παραγγελιῶν ταχέως θέλουσιν ἐξαπληθῆ.

Εἰς τὸμόν τῆς Διαπλάσεως καὶ μίαν συνδρομὴν διὰ τὸ δεύτερον ἔτος εἶνε τὰ καλλιτέρα, τὰ διαρκέστερα καὶ ὠφελιμώτερα δῶρα τὰ ὅποια δύνανται νὰ ἀνταλλάξωσιν οἱ μικροὶ μας συνδρομηταὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς των, τὰς ἀδελφάς, τοὺς φίλους των καὶ λοιποὺς μικροὺς συγγενεῖς των. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκαστοῦ μηνὸς ἢ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φυλλαδίου θὰ γίνωται ἀφορμὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς στοργῆς καὶ τῆς φιλίας ἧτις ἐπροκάλεσε τὴν μικρὰν, ἀλλὰ πολῦτιμον ταύτην δωρεάν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων», δδδ: Ἐρμού, 72, πρὸ τῆς Καπνικαρίας.

Στρούθιον (τό) (μετά εικόνας).....	184	Φεβρουαρίου (ἡ εἰκοστή ἐνάτη).....	22, 47
Συλληθρεῖσα (ἡ) μύια.....	108	Φίλοι (οἱ) (μετά 2 εἰκόνων).....	78
Τὴν λῆξιν περιμένει (μετά εἰκόνας).....	59	Φίλος (ὁ) τοῦ παπποῦλη.....	68
Τί δὲν ἤθελε;.....	165	Φλοῦς (ὁ) τοῦ καρυδίου.....	95
Τιμολέων (ὁ) (μετά εἰκόνας).....	162	Φωλεὰ (ἡ) (μετά 2 εἰκόνων).....	52
Τὸ ἐπλόναμεν εἰς τὴν λεκάνην.....	140	Χάρινον (τὸ) πλοῖον.....	114
Τρεῖς (αἱ) χρυσαλίδες.....	107	Χελιδόνι (τὸ).....	38
Τριγύρω εἰς ἓνα πηγᾶδι (μετά εἰκόνας).....	34	Χιῶν (ἡ) (μετά εἰκόνας).....	186
Υἱαίνθος (ὁ).....	68	Ψεῦδος μου (τὸ).....	36
Υπναρᾶς (ὁ) (μετά εἰκόνας).....	164	Ψεύτικος (ὁ) ἄνθρωπος (μετά εἰκόνας).....	126
Φαντασία (ἡ).....	75		

Π Ο Ι Η Σ Ε Ι Σ

Ἄγγελουδι (τὸ) τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ.....	179	Ἥλιος (ὁ) καὶ ἡ μελήνη.....	95
Ἀθόνι (τὸ) καὶ ὁ μπόφος.....	30	Θάνατος (ὁ) τῆς κόυκλας (μετά 2 εἰκόνων).....	157
Ἀλογάκι (τὸ).....	183	Κακὴ (ἡ) μέλισσα.....	22
Ἀλοῦτῆ καὶ γαλῆ.....	174	Καλὴν ἡμέραν.....	154
Ἄσπρον (τὸ) καὶ τὸ σόνεφο.....	15	Λύκος γινόμενος ποιμὴν.....	110
Ἄσπρον (τὸ) παιδίον.....	62	Μητέρα (ἡ) ἔχει δίκαιο.....	36
Ἄσπρον (τὸ) (ἡ) τοῦ χειμῶνος.....	84	Νανοῦρισμα (μετά εἰκόνας).....	168
Ἄσπρον (τὸ) (ἡ) τοῦ χειμῶνος.....	34	Ναυτόπουλο (τὸ) (μετά εἰκόνας).....	20
Ἄσπρον (τὸ) (ἡ) τοῦ χειμῶνος.....	50	Ὄνος καὶ λαγός.....	61
Ἄσπρον (τὸ) (ἡ) τοῦ χειμῶνος.....	172	Ὄνος καὶ λάκος.....	143
Ἄσπρον (τὸ) τῶν παιδίων.....	72	Παίδιον (τὸ) καὶ ὁ σκόλος Πιστός (μετά εικ.).....	114
Βραδείον (τὸ) τοῦ νικητοῦ (μετά εἰκόνας).....	108	Παίδιον (τὸ) πρὸς τὴν πεταλοῦδα.....	79
Γενέθλια (τὰ) τοῦ Τάκη (μετά εἰκόνας).....	131	Πατρίς μου (ἡ).....	18
Γεωγραφία.....	14	Πρὸς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλ.....	3
Γιάννης (ὁ) καὶ ὁ βάρσχος (μετά εἰκόνας).....	82	Ῥόδα καὶ ἀγριαλοῦδο.....	151
Δημητράκης (ὁ).....	142	Σοκοφαντία (ἡ).....	51
Διδάσκαλος (ὁ μικρός) (μετά εἰκόνας).....	132	Ῥὶ νὰ εἶνε τὸ ψεγγάρι!.....	103
Δίχως μαρούλα!.....	146	Τυρλόμυγα (ἡ) (μετά εἰκόνας).....	40
Ἐγκόλιον (τὸ) τῆς νεότητος.....	52	Φιλοσοφία.....	8
Ἐλεάνι (τὸ) καὶ τὸ πετιναράκι.....	158	Χειμῶνας (ὁ).....	27
Ἐμβατήριον τῆς ἀνοίξεως (μετά εἰκόνας).....	66	Χορὸς (ὁ) τῶν μικρῶν.....	63
Ἐξοδος (ἡ) ἐκ τοῦ σχολείου.....	127	Χριστὸς ἀγάπη.....	66
Ἐφοχὴ καὶ πάλις (μετά εἰκόνας).....	98	Ψάρια (τὰ) καὶ τὰ πουλιὰ.....	43
Ἐσσητὴ (ἡ) τῆς μητέρας.....	180	Ῥολόγι (τὸ) (μετά εἰκόνας).....	191

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ δεῦτερος οὗτος τόμος «τῆς Διαπλάσεως» περιέχει 60 εἰκονογραφίας.